

СВЕТОСЛАВ ИВАНОВ
КОГАТО И ДЕЦАТА МИ СИ
ТРЪГНАТ...

chitanka.info

Когато и децата ми си тръгнат...
И там — на аерогарата, през рамото си хвърлят
със шепа пръст, превърнала се в камък...
Когато след прегръдките, сълзите,

Гласът

от говорителите ги повика за последно...
И някакъв си самолет, като чудовище ги глътне
в сребристия търбух...

И перките му завъртят се,
и цялата земя започне да се мята с тях.
... Защо ли съм живял?... Защо ли съм създал деца?
Какво ще правя, Господи?!

... Тогава, ще си взема с последните пари едно
такси:

— Проклетници!

По пътя ще мълча, ще пуша непрекъснато.
В чистата градинчица отпред — пред Парламента
им,
ще си разкопчая панталона, ще изпсувам сигурно...
И ще изпикая цялата погнуса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.